

Lumea mea, lumea sunetului – Sandu Grosu (În dialog cu Nelu Stratone)

Un nou volum din Seria muzicală inițiată de editura cdpl (Casa de pariuri literare), bazată pe ample interviuri cu protagoniști (muzicieni, ziariști, ingineri de sunet) din zona pop-rock. Ca de obicei, avem un volum de dimensiuni reduse (18 cm/11 cm), cu doar 105 pagini în cuprinsul cărora sunt inserate 35 de fotografii alb-negru din anii 70-80, din colecția “subiectului”.

Pe atunci, cum este și astăzi, o parte principală a evenimentelor culturale și implicit “instalația de sonorizare” cu tehnicianul-sunetist erau esențiale. Pe mulți îi amintește Sandu în carte: Cornel “Schwartz” Calboreanu (de la Phoenix), Genu Vasiliu sau Tănase. Profesia asta de “sunetist” se învăța deja în Occident în școli de profil, la noi nu existau așa ceva, fiecare fura meseria de la cei de dinainte. Așa a prins-o și Sandu și ce făcea el și cei ca el, cum își “fabricau” instalațiile, pare azi o poveste, un basm incredibil, cu voltmetru și letcon, dar și cu țipirig, cositor - fludor, clorură - cine le mai știe ? (unele nocive pentru sănătate). Dacă îți aducea cineva din Bulgaria un Goodmans era sărbătoare.

Așa că a participat la sute de concerte, evenimente, spectacole, de toate mărimile și genurile, a făcut numeroase turnee peste hotare, în special în țările din lagărul “socialist”. În agenda sa (nu existau smartphonuri) găseai nume de chitariști, bateriști, soliști de ușoară, populară și operă, actori, balerini, directori de case de cultură și teatre, șefi de restaurante și hoteluri, șoferi, sunetiști, bișnițari de piese, vânzători de instrumente. Sandu are în tolbă mii de povestiri, unele amuzante, altele dramatice. E de mirare că nu a fost mai volubil, nu a adăugat alte și alte întâmplări, nu a punctat evenimente la care a fost martor, pur și simplu a făcut un rezumat. Volumul trebuia să fie de trei ori mai voluminos ! Poate o continuare, un volum 2...

O observație de ordin moral se impune însă: Sandu Grosu a trăit printre artiști, uneori zi de zi, cunoaște bine zeci de “nume” de prim ordin, le știe nu numai calitățile, ci și defectele, micile slăbiciuni omenești. Unii sunt zgârciți, alții - bârfitori sau profitori, se întrec cu băutura, mincinoși, fac escapade amoroase extra-conjugale, neserioși, fac promisiuni inutile, aroganți, nepunctuali, lăudăroși. Nu întotdeauna talentul artistic este dublat de un caracter impecabil. Da, Sandu îi cunoaște foarte bine, știe toate astea. I-ar fi fost foarte ușor să bage câteva “șopârle”. Dar a ales să nu coboare la nivelul publicațiilor senzaționaliste, de scandal, lasându-ne să cunoaștem artiștii doar pe latura lor de talent, pentru care îi iubeste lumea. Așa și trebuie.

Carmina Vakulovski, Mihail Vakulovski - Dialoguri metalice

Cei doi autori fac parte din tot mai numerosul contingent de “condeieri” din Republica Moldova stabiliți în București. Pe lângă preocupările literare, cei doi Vakulovski sunt mari “consumatori” de rock și nu orice fel de rock, ci mai ales cel cu sonorități dure, “metalice”, de unde și titlul. Căci este vorba de interviuri cu liderii unor formații de acest sub-gen, care au susținut concerte în țara noastră și pe care cei doi i-au abordat la spectacole - la București sau la Sibiu (festivalul Artmania).

Sunt 11 interviuri cu muzicieni din formații mai ales nordice (regiunea unde maniera este atotputernică), axate pe rock “metalic”, dar cu abordare mai complexă, sonorități mai elaborate. Astfel, formațiile suedeze Dark Tranquility și Tiamat practică “death melodic” și respectiv “gothic” (stil abordat și de germanii de la Lacrimosa), iar finlandezii de la Nightwish cântă “metal simfonic”, ca și nemții de la Haggard sau olandezii de la Within Temptation. Sunt prezenți și muzicieni de la Therapy? (Irlanda), My Dying Bride (Marea Britanie), System of a Down (grup american format din muzicieni armeni !) și, neașteptat, pe alt palier stilistic, Subscibe (Ungaria).

Interviurile sunt scurte, la obiect, despre discuri, versuri, compoziții, concerte. Cel mai lung interviu, al 12-lea, fără legătură cu titlul, îl acordă Sainkho Namtchylak, muziciană din regiunea Tuva (republică din cadrul Federației Ruse), stabilită la Viena. Cu o emisie vocală stranie, specifică regiunii, cu creații și apariții exotice, solista ne introduce în lumea aparte a avangardei europene.

Este un volum cu dimensiuni “de buzunar” (18 cm/11 cm), dimensiuni reduse - doar 112 pagini plus 7 pagini cu 28 fotografii, înfățișându-i pe autori alături de muzicienii străini.

Dorin MUNEA

